

Τ Ο Κ Ι Ν Η Μ Α

Διεδίδετο πρό ἡμερῶν, ὅτι ὁ «Πολιτικός Σύλλογος», ὅστις πρό πολλοῦ χρόνου ἐφαίνετο φυτοζωὸν ἔμελλε νὰ πράξῃ καὶ ἀντάξιον τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς του. Εἶχεν ἀρχίσει ὁ κόσμος νὰ πιστεύῃ, ὅτι ὁ Σύλλογος εἶνε ἴδρυμα φιλάνθρωπικὸν χρησιμεῦον ὡς προπαίδεια διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν μελλόντων κοινοβουλευτικῶν ἀνδρῶν καὶ ὡς ἀσὺλον τῶν ἐν τῇ πάλαιστρᾳ τῆς πολιτικῆς ἀτυχούντων. Ἀλλ' αἱ περὶ τὸν Σύλλογον Γαλλιλαιοὶ ἀπεφάσισαν νὰ δείξωσιν εἰς τοὺς δυσπίστους ὅτι καὶ ὁ Σύλλογος κινεῖται.

✱

Ἐδικαιολόγουν δὲ ὡς ἐξῆς τινὲς ἐξ αὐτῶν τὴν κίνησιν. Εἰς τὸν Σύλλογον ὑπάρχουν πολλοὶ ρήτορες, ὑπὲρ τὸ δέον πολλοὶ ἱσως, ἐνθ' ἐν αὐτῷ δὲν ὑπάρχει εἰμὴ ἐν μόνον βῆμα. Ἦτο ἀνάγκη λοιπὸν νὰ κάμῃ μερικὰ βήματα.

✱

Καὶ ὁμως, παρετήρουν ἄλλοι μὲ τὴν αὐτὴν λογικὴν, ὁ Σύλλογος ἕνεκα τοῦ προορισμοῦ του ὤφειλε νὰ μένῃ εἰς τὴν θέσιν του ἀκίνητος. Σύλλογος ὅστις ἐξέρχεται πανστρατιᾷ τοῦ καταστήματός του καὶ περιφέρεται τὴν νύκτα εἰς τὰς ὁδοὺς δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ Σύλλογος πλάνης.

✱

Ἀλλ' ἡ Πατρίς ἔπρεπε νὰ σωθῇ πάσῃ θυσίᾳ· ἰδοὺ τὸ ζήτημα! Ἐπρεπε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν τυραννῶν. Οἱ ἰθύνοντες τὰ τοῦ Συλλόγου διαπρεπεῖς πολιτευταὶ ἔβλεπον τὴν κατάστασιν πολὺ ζοφεράν. Τὰ ἔβλεπον ὅλα σκοτεινὰ καὶ μαῦρα. Φαντάσθητε, ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ κύριος Πετράκης κατήντησε νὰ ἰδῇ μαῦρα πρὸ τοῦ κατόπτρου του καὶ αὐτὰ... τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του.

✱

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ γίνῃ τὸ κίνημα κατὰ σύμπτωσιν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἐγίνετο καὶ τὸ προσκύνημα εἰς τὴν Τήνον. Δὲν ἦτο μόνον διὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὑπάρχουσαν πάντοτε μεταξὺ τῆς Τήνου καὶ τῶν πολιτικῶν ἐλληνικῶν κινημάτων μυστηριώδη σχέσιν. Μὲ τὴν διαφοράν, δυστυχῶς, ὅτι ἡ εἰδικὴ δικαιοδοσία τῆς Μεγαλόχαρης δὲν ἐξικνεῖται κατὰ τὸ φαινόμενον μέχρι τῆς πρωτευούσης.

✱

Καὶ τὸ κίνημα τέλος πάντων ἐγένετο. Ἀπὸ πρωΐας ἐπεκράτει κίνησις εἰς τὰς ὁδοὺς, κίνησις εἰς τὸν στρατόν, κίνησις εἰς τὴν κυβέρνησιν. Οἱ τυραννοκτόνοι ἠλπίζον φυσικῶς τῷ λόγῳ εἰς τὴν ἀποφασιστικὴν ἐνέργειαν τῶν ἀρμοδίων, ἀλλὰ παραδόξως αἱ ἀρμόδιαι εἶχον λάβει τὴν φερόν ταύτην τὰ μέτρα των, ὅπως ἀποκρούσωσι πᾶν στασιαστικὸν κίνημα.

✱

Τὴν ἐσπέραν ἡστράψαν βεγγαλικά, ἀντήχησαν ζητωκραυγαί, ἠγόρευsen ὁ κ. Λεβίδης, ἐξῆλθον λαμπραδηφωροῦντες εἰς τὰς ὁδοὺς, ἀντηλλάγησαν μερικοὶ πιστολισμοί, ἔπεσε νεκρὸς εἰς ἀτυχῆς νέος, ἐσπασθησαν μερικὰ κεφάλια, ἐτσκαπαττήθησαν μερικοὶ περιέργοι καὶ ἡ ἐθνικὴ ἐ-

ορτὴ τῆς 25 Μαρτίου ἐπκηρυγρίσθη διὰ πρώτην φορὰν Ἑλληνοπρεπέστατα.

✱

Τὴν νύκτα διεκδικοῦσιν ἀμφότεραι αἱ πολιτικαὶ μερίδες· ἀλλ' ἡ κυβέρνησις προνοητικώτερον ἐφρόντισε καὶ ἔστησεν ἐκ προκαταβολῆς διὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος τρόπαια.

✱

Ἐπίλογος

Τὴν νύκτα ἐκαίνην, ὅστις ᾔθελε διέλθῃ πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ τὴν ἀμυδρὰν λάμψιν τῶν ἐτοιμοσθέντων λυχνιδῶν τῆς φωταφίης θὰ ἔβλεπε θέκμα παραδόξον καὶ φαντασιώδες. Οἱ ἀνδριάντες τοῦ Ρῆγος καὶ τοῦ Πατριάρχου ρίψαντες μακρὰν τοὺς διαφνίους στεφάνους αὐτοὶ εἶχον ἐξαρτήσῃ ἀπὸ τοῦς βραχιόνάς των κατὰ τὴν ἡμέραν ἐξέτεινον τὰς χεῖρας μὲ τὰς παλάμους ἀνοικτάς πρὸς τὸ κοιμώμενον ἄστυ.

Ἀξενόμα

ΠΟΙΗΤΗΣ — ΛΟΓΟΛΥΤΗΣ

Ἀφαιροῦνται τῷ λογίῳ νέω Περικλ. Ραφτοπούλῳ.

Λένε — Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τὸ γιατί —

Γιὰ κάθε ξακουσμένο ποιητὴ

Πῶχει φωτιὰ μεγάλη στὴν καρδιά του.

Τὸ πρᾶγμα πῶς δὲν εἶν' ἀνθρωπινό,

Μόν' τὴ φωτιὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ

Τὴν κλέπτει καὶ τὴν χύνει εἰς ἄστυά του.

Καὶ ἔτσι — τί τὰ θές, τί τὰ ζητεῖς —

Πῶς κλέπτης εἶνε κάθε ποιητής!

✱

Κ' ἐπὶ τοῦ δὲν 'μποροῦσες, ὄρφανό,

Νὰ κλέψῃς τὴν φωτιὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸ

— Τόσο φηλὰ ν' ἀνέβῃς δὲν 'μποροῦσες!

Ἐρρίχτηκες μὲ μιὰ στα χαμηλά!

Κοτόπουλα, νομίσματα, φιλά

Κι' ὅτ' εὐρισκὲς δὲν τὸ περιφρονοῦσες!

Κι' ἂν κλέπτῃς αἶ, δὲν εἶν' αὐτὸ κακὸ

Ἀφοῦ εἶνε πρὸς τὸν ποιητικὸ!

Θεότρελλος Μυριακανθοῦσης

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

(Variations)

Ἰδοὺ ἐν ὄνομα διόσημον πλέον, καταλαμβάνον αὐτοδικαίως θέσιν ἐπιφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους μας. Ἐπλήρωσεν ἤδη ἡ φήμη του τὸν ἐλληνικὸν καὶ τὸν παρισινὸν ἅμα κόσμον καὶ ἀπὸ τῆς *Journal de Débats* μέχρι τοῦ *Φανὸς* τῆς Σύρου ὁ τύπος τῶν δύο χωρῶν ἀσχολεῖται περὶ αὐτοῦ καὶ θ' ἀσχοληθῇ ἀκόμη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ἡ εἰς αὐτὸ τὸ μυστηριώδες δρᾶμα τῆς κλοπῆς

τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου πρωταγωνιστοῦσα τέως θλι-
βερά ὀστεώδης ἀσκητικὴ μορφή τοῦ κ. Ποστολάκα μὲ
τὴν μακρὰν γενειάδα του, ὡσεὶ ἀγίου βυζαντινῆς τέχνης
καὶ μὲ τὴν μακρὰν σείρην τῶν τζινιῶν τῶν διαφόρων πε-
ρασμάτων ἰσοβίως κηλιδωμένων εἰς τὸν τετριμμένον καὶ
κονιορτώδη ἐπενδύτην του ὑπεχώρησε, παρχωρήσασα τὴν
θέσιν εἰς τὴν γερούδικήν μορφήν τοῦ ἀγενεῖου νεανίσκου,
τὴν ὁποίαν μάτην πειρῶνται οἱ ἐδῶ χαράκτι ν' ἀπεικο-
νίσωσι πιστῶς. Ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν εἰκό-
να του, ἀποκαλύπτονται ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὰ τοῦ
βίου του, παρέχονται πληροφορίαι περὶ τῶν ἐρώτων
του, ἀνκλύονται μετ' ἐπιστασίας τὰ φιλολογικὰ του
προϊόντα. Εἶνε ἐν γένει ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας, ἥρωας τοσοῦτω
μᾶλλον θαυμαστός, ὅσῳ τὴν φήμην, ἣν ἔσχε καὶ τὴν θέ-
σιν, ἣν ἀπέκτησε διὰ μιᾶς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ τόπου μας
δὲν ὀφείλει εἰς κανέναν. Εἶνε ἔργον τῶν χειρῶν του.

Ὁ Ραφτόπουλος ἦτο ὀλίγον τι ποιητής, ὀλίγον τι δη-
μοσιογράφος, ὀλίγον τι λόγιος νέος, ὀλίγον τι διδάκτωρ
τοῦ δικαίου, καὶ πρὸς πολὺ Ἕλλην. Τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν
ὄνομα εἶχεν ἐπ' ἐσχάτων ἐκπέσει εἰς Παρισίους ἐν τῇ ἰδι-
αιτέρᾳ σημασίᾳ, ἣν ἀποδίδουσιν κῦτῳ οἱ Γάλλοι. Ὁ Ραφ-
τόπουλος ἀνέλαβε φιλοτίμως νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν λέξιν
Grec εἰς τὴν ἀρχικὴν τῆς σημασίαν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φιλολογικοῦ του σταδίου ὁ
Ραφτόπουλος ἐξέδωκε δύο Συλλογὰς. Ὅτε κατόπιν ἐγένε-
το πρακτικώτερος ἐσκέφθη νὰ λάβῃ εἰς ἀντάλλαγμα ἄλ-
λας δύο Συλλογὰς, καὶ ἔλαβε τὴν Συλλογὴν τοῦ ἡμετέ-
ρου νομισματικοῦ Μουσείου καὶ τὴν τοῦ Feuardent ἐν
Παρισίοις.

Σκέψις ἐπὶ τῶν ποιητικῶν ἔργων του.

Οἱ στίχοι τοῦ Ραφτοπούλου εἶχον μόνον πόδας, ἂν
εἶχον καὶ χεῖρας, τί κακὸν θὰ ἐγένετο εἰς τὰς βιβλιο-
θήκας!

Ἡ πρώτη του κλοπὴ ἦτο ἡ ὑπεξαίρεσις μιᾶς σπανίας
ἐκδόσεως τοῦ Ἀνακρέοντος ἐκ τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης,
ἣς ἐχρημάτισεν ἔκτακτος γραφεὺς. Περιέργος χαρὰκτὴρ
αὐτὸς ὁ ποιητὴς, ὅστις εἰς μὲν τὴν ποίησιν ἦτο ὀπα-
δὸς τοῦ ρομαντισμοῦ, περὶ δὲ τὴν κλοπὴν... Ἀνακρεόν-
τειος!

Καὶ μὲ ὅλην ὁμῶς τὴν διαγωγὴν του ὁ νεανίας ποιη-
τὴς ἠσθάνετο πάντοτε ἐν ἐαυτῷ ἀσθεστον τὸ φλέγον πῦρ
τῆς ἱερᾶς ἐμπνεύσεως. Ἀπόδειξις, ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ἐξέλεξεν
ὡς στάδιον τῆς συνεχίσεως τῶν ἀθλῶν του τὸ κατὰστημα
τοῦ κ. Feuardent, δηλαδὴ τοῦ φλέγοντος πυρός.

Παρατηρήθη, ὅτι ἐνῷ ὅλοι αἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν
τὴν εἰκόνα του, μόνον αἱ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἡ *Πρωία*
καὶ ὁ *Σύλλογος* δὲν τὴν ἐδημοσίευσαν. Καὶ ὁμῶς αἱ ρη-
θεῖσαι ἐφημερίδες εἶχον εἰς τὴν διάθεσίν των τὸν καταλ-
ηλότερον ζωγράφον, ἂν ἤθελον καὶ αὐταὶ νὰ κατα-
σκευάσωσι τὴν εἰκόνα του.

Τώρα εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἐκδόσεως. Ὁ Ραφτόπουλος
ἐσύλησε καὶ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι. Θὰ τὸν ἐκδώσῃ

ἢ γὰρ ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἀρχάς,
ἀφοῦ μάλιστα δὲν ὑπάρχει σύμβασις, ἢ θὰ τὸν κρατήσῃ
διὰ νὰ δικασθῇ ἐν Παρισίοις;

Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἴσως δύναται νὰ πράξῃ ἡ
γαλλικὴ κυβέρνησις διὰ νὰ μὴ παρηγορήσῃ, εἶνε νὰ ἐκ-
δώσῃ... τὰ ἔργα του.

Ἡ δίκη του λοιπὸν θὰ γίνῃ εἰς Παρισίους, ὅπου ὁ
Ραφτόπουλος θὰ ἔχῃ ἀφείκτως καὶ ἓνα ὁμοεθνή του μάρ-
τυρα ὑπερασπίσεως... τὸν κ. Μανσόλαν.

Καὶ τί περίεργοι συμπτώσεις! Ὁ Ραφτόπουλος θὰ ἐ-
σώζεται, θὰ διέφευγε τὸ ἀγρυπνον ὄμμα τῆς περυσινῆς
ἀστυνομίας ἂν δὲν ἡγάπα... τὴν σοκολάταν. Ἐν ἐξώφυλ-
λον πλάκῳ σοκολάτας εὗρεθὲν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ἐνθα-
διέπραξε τὴν κλοπὴν καὶ εἰς τὸ ἰδιαιτερόν του οἶκημα ἐ-
γένετο ἡ ἀφορμὴ τῆς συλλήψεώς του. Τόση τέχνη, τόση
εὐφυΐα, τόση ἐμπνευσις, τόσαι ἐλπίδες μεγάλου σταδίου,
εἴμαρτο νὰ ταρῶσι διὰ παντὸς ὑπὸ τὴν πλάκα... σο-
κολάτας!

Καὶ ἄλλη περίεργος σύμπτωσης! Ἐνῷ ὁ Ραφτόπουλος
ἦτο ποιητής, ἐν τούτοις διὰ τὴν σύλληψίν του δὲν ἔλαβε
τὰ μέτρα του.

Καὶ ὁ κ. Ποστολάκας λοιπὸν;

Ἐνέχεται ἢ οὐ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην; Ποία εἶνε ἡ
θέσις του εἰς τὸ σκοτεινὸν αὐτὸ καὶ μυθιστορικὸν δρᾶμα;

Δὲν προλαμβάνομεν τὴν δικαιοσύνην, μολονότι αὕτη
φαίνεται εἶναι ἀρκετὰ βακδύγλωσσος. Οὐχ ἥττον μετὰ
τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἀγγείου τοῦ κατεσκευασμένου ἀπὸ
νομισμάτων Ἀμύντα δύναμεθα ἐν πεποιθήσει νὰ εἴπω-
μεν, ὅτι ἡ θέσις τοῦ κ. Ποστολάκα ἐξακοκουθεὶ νὰ εἶνε
ἀμνηστική.

Καὶ ἡ ἀνάκρισις μας;

Ὡ, αὐτὴ δὲ μετὰ τὸ γεγονὸς πρέπει νὰ ὑποστῇ ριζι-
κὴν μεταρρύθμισιν ἀρχίζουσαν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός της. Ἀπε-
δείχθη πασιφανὲς, ὅτι λείπουν ἀπὸ αὐτὴν αἱ δύο τε-
λευταῖαι συλλαβαί.

Ὁ ἐπίλογος εἶνε, ὅτι τῶρα ὅσαι κλοπαὶ καὶ ὑπεξαίρε-
σεις συνέβησαν κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο ἢ τριῶν τε-
λευταίων ἐτῶν καὶ ἀπέμειναν ἀνεξιχνίαστοι, ὅλοι ἀποδί-
δονται εἰς τὸν Ραφτόπουλον, ὅστις κατήντησεν ἥρωας μυ-
θιστορικός ὡς ὁ Κερτὺς ἢ ὁ Φρὰ Διάβολος.

Αὐτὸς ὑπεξήρπασεν πᾶν ὅ,τι ἀπωλέσθη.

Ἐχασέ τις ἄλλοτε χίλια φράγκα; Βεβαίως ὁ Ραφτό-
πουλος τὰ ἐκλεψεν. Ἐχασε τὸ ὠρολόγιόν του ἄλλος; ποῖος
τὸ ἐπῆρε παρὰ ὁ Ραφτόπουλος. Ἡ δὲ κοινὴ πεποίθησις
αὕτη προέβη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε παραπονυμένου τινος
ὅτι ἔχασε τὴν ἀκοήν του, εἰς τῶν πρεστώτων ἀνέκραξε:

— Θὰ σοῦ τὴν ἐκλεψῇ χωρὶς ἄλλο ὁ Ραφτόπουλος!

ἦτος